եւ յուղղափառ վարդապետաց հաւաքեալ»։ Իսկ մէջտեղերը սա գրուած կայ տարբեր գրով. «Զվերջին ստացող սուրբ գրքիս որ կոչի ոսկեփորիկ, յիշեցէք զպետրոս որ է որդի.... (անընթեռնելի) ... աց տաճկաց որ գերի էր վասն իւր եւ իւր ծնաւղաց հոգւոյն Աստուած ողորմի ասացէք ամէն, Հայր։» Անյայտ է թէ որ թուականին գրուած է։

Զ. Քրոնիքիր։ 632 երեսէ բաղկացեալ, վերջէն մէկ կամ երկու թուղթ պակաս է, ոչ թուական ունի եւ ոչ յիշատակարան։ «Զգործս ձեւոաց մերոց» եւ այլն սաղմոսն ըսելով կը սկսի. «Առաջին քարոզն է պենտէկոստէին, հոգւոյն սրբոյ գալստեան ի վերայ բանին յօհ. ժգ. գլխ. 14 համարն, ուր ասէ տէրն. Եթէ սիրէք զիս զպատուիրանս իմ պահեսջիք, եւ ես աղաչեցից զՀայր եւ այլ մխիթարիչ տացէ ձեզ, զի ընդ ձեզ բնակեսցի ի յաւիտեան եւայլն»։ եւ կը ճառէ այս բնաբանին վրայ երկարօրէն։ Երկրորդ քարոզը սուրբ երրորդութեան վրայ է, վերջապէս պահոց, ոսներու եւ շատ մը բաներու վրայ։

Մ. Տ.

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԾԻԾՈՒՆՔ ԵՒ ՊՈՆԳՈՒԽՏ

Ստար երկիր ինկած գնդի
Մարտիկ մը գոռ՝ կ'բաւր ցաւով.
«Բարձ՛ ծիծոռնք։ Ցերկիր հնոի
Դուռք կը փախչիք ձրմեռնն զով։
Ծիծոռնք սիրուն, ես ամնամեր
Ձեր կը դիտեմ տարմից հորան.
Մինի՞ էք հիրիս սեռնարեր։
Գիտեմ ամբոխտ դուռք էք տեսած
Իմ հայրենիքս, իմ որորան.
Ծիծոռնք, թըշոռտ հեք պանդխտիս
Զուռնիք արդեօք մի սեռնիս
Ցիմ սիրուն հայրենեաց։

Երանք տարի կը խնդրեմ միշտ
Որ ալն ձորեն մեռն ինձ լուր տար,
Ուր դեռ մանուկ՝ օրեր անվիշտ
Ծ'երազեի եւ անդուդար։
Հոն, ուր առու մ'արծաթագոյն
Կը կարկաչէ յըստակաչոյր,
Ուր շնիտրոով բոլորէ ալգոն,
Հոն դուռք տեսաք իմ պարզ խըղիկ։
Հէք պանդխտիս չէք տար մի լուր
Ալն ձորեն խաղաղիկ։

Թեռրեռս ձեզմէ մինն հոն ծրնաւ,
Ուր եւ, ծիծոռնք, ենպյ յաշխարհ.
Ուրախ իմ մայրս տեսնէք բրնաւ,
Ցեսնէք մի օր զինքն ամաշխար։
Երբ իւր ելնան ծառեր յետոնն,
Ո՞ չ ապաքեն ամեն վայրկեան
Կարծէր լրսել ոտքիս քայլեր.

Երբ ամկենդան չէր տուսարեն,
Կուրար, կ'ողբար եւ կ'ալյալյէր։
Ինձոնն ծիծոռնք կեցաք ամնալն.
Հէք պատմեր ինձ իւր սեր։

Տեսնէք ըրոոքս իմ հարսանեաց,
Տեսնէք կոչնոց ուրախ խըմբեր,
Կամ ցընծալից մեր պատանեաց,
Իրենց երգոց կամ ակրմեր։
Հայրենակից մարտիկներ գոռ,
Մարտապարեալ ազնիւ ընկերքս,
Մինթ տեսան մեր գիւղաձոր։
Ինձոնն ծիծոռնք չէք բերեր լուր.
Բարեկամներս ես արդեօք ուր.
Ա՞խ, արտի խոր է վերքս։

Գուռքդ չերիմք իրենց եղան
Նոխան ոտից անցանորաց.
Գուռքդ յիմ տան ստարք զեղան,
Եւ թըշնամին քեռս անմոռաց
Նստմացուց օրն երէանիկ։
Ես կորսուած մայր մ'ադեկեզ,
Շըղթաներոս հիւծիմ ձերքեռ։
Տեսնէք քաղցրիկ իմ հայրենիք,
Ծիծոռնք, ընկերքս արագաթեռ,
Հէք տար լուր իմ ծորակու։

J. P. de Béranger. Թրգմ. Ե. Տ.

ԳԵՂԱՑԵԿԱՆ

ԽԱՉ ՈՒ ԾԵՓԻՉ

ՎԵՐՋԻՆ ՓՈՄՊԵՅԱԿՆԵՐԻՆ ՎԷՃ ՄԸ

(Շարունակութիւն ի վերն)

20. Շատ ոչ։

Դաւաճանները մինչեւ գիշերը հոս սպասելէն ետքը՝ պահանջող մը կեցուցին, որ գահերիցուն անէն ելլելը խմցրնե։ Իսկ իրենք սրճանոց մը մտան, եւ այլեւայլ սեղանիներու քով նստան։ Բայց սպասուած լրբերն նոյն իրիկուն չեկաւ։

Տերութեան պալատին գիմացը՝ Մայր եկեղեցին շինուած է. երկրորդ օրն Յիսուսի Ս. Սրբին տունն էր։ Եկեղեցական պաշտամունք առաւօտ կանուխ սկսան եւ իրիկունն վերջացան։ Դաւաճանները գահերիցուն կրօնական հոգին կը ճանչնային. գիտէին որ Քրիստոյի ժողովրդեան կրօնական կենցաղն անձամբ մասնակից կ'ըլլար։ Գիտէին միանգամայն որ Յիսուսի Սրբին ընկերութեան անդամ գրուած էր, ուստի եւ աղօթքի ժամը պիտի չանցընէր։ Զբրիստոնեայս աղօթքի հրաւիրող կանգնակն, դաւաճանները ալ դարձեալ իրենց գործնը հրաւիրեց։

Այս անգամ ուշ եկան։ Գահերէցն արդէն եկեղեցի մտած էր։ Կարսիա Մորենոյ մեծ ոսնի օրերն կը հաղորդուէր, եւ նոյն օրն ուրիշ հաւատացեալներէն կանուխ եկած էր։

Գահերէցն եկեղեցիէն ելած ատենը գամբուզանա եւ Գոնէլոյ հրապարակի վրայ էին։ Սակայն գահերիցուն վրայ յարձակելու չհամարձա-

digitised by A.R.A.R.@